

KIS NAP

HARMONIKÁS FIÚ. (Lásd a 314. lapon.)

XXX. kötet, 20. szám. Ára negyedévre 1 fnt 40 kr. 1886. május 16-án.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

— Horváth önet érette. —
— cziczatörténet sokára fogom si mellékletért nagyon óhajkereskedő azt, s Lexikont-t, malhatják. —
— ay testvérek. szzege DLLCD = 50, C=100.
— sziga. Jó, de nyi Irén. Bár örömmel fogaelkedem már, lak. — Kohn osztályozásod ál. — Kovács en : bátyádnak lhatja, vajjon . Nem minden g amit ígért, ből akárhány- zért mondom, ggedj. — Auer aztán nagyon enségek orszá- aradnunk. A dó ember nem gy újabb kísér- ámban.

— Géla 50 kr. —
— fnt 72 krral
— r és 1db 10

— vára : Kövér előadás jöve-
— Géla 50 kr.

— vára : Kövér előadás jöve-
— Géla 50 kr.

— k mutatva a

— kegyes ada-
— rgó bácsi.

— henaem-épület.
— észv. társulat.

ALADÁR ÉS HUGOCSKÁJA.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

MELLETT Bandi olyan boldog volt, hogy már boldogabb nem is kívánt lenni. Mivel mélyen érezte, mennyi hálaival tartozik jótevői iránt, nagyon iparkodott, hogy megérdemelje a jóságot. Szorgalmasan dolgozott, nem röstelt semmi fáradságot, úgy hogy az öreg kocsis minduntalan így szólt:

— Nagyon derék gyerek ez a Bandi, még ilyen jóra való fiu nem volt a kezem alatt. Akárhol szedte föl az Aladár urfi, de jól tette, hogy ide hozta.

— Nagyon jól van, szólt a gyermekek atyja. Így hát megtartjuk.

Ennek Aladár örült legjobban, Bandi pedig csak még inkább iparkodott. Mikor dolgaival elkészült, azon törte a fejét, hogy Aladárnak és testvéreinek mivel szerezhetne valami örömet, mulatságot. Mivel pedig ügyes volt és sokfelé járt a világban, sokat látott, tapasztalt, minduntalan kitalált valamit, ami tetszett az apróknak. Nem telt bele sok idő, már kedvence volt mindenkinek.

Mindenkinek, csak egynek nem, — Piroskának. Mind hiába, nem lehetett szépíteni, eltitkolni a dolgot: Piroska ki nem állhatta, gyűlölte Bandit. Hogy miért, azt nem mondta meg senkinek, legföljebb kedves bábujának, ez pedig nem árulta el. De ha valaki nagyon fürkészte volna, kitalálja az igazi okát. Ez pedig nem volt más, mint az, hogy Aladár most már nem csupán Piroskával töltötte idejét, hanem sokszor fölkereste Bandit is. Ebből pedig a kicsike azt látta, hogy Aladár

nem őt szereti többé, hanem Bandit. És ezért haragudott Bandira, a kit a többiek mindnyájan szerettek.

A hol csak lehetett, elkelkerülte Bandit. Ha néha megesett, hogy Aladárral mégis kísétált a lovacskákhoz, csak az ajtóig ment, és ha a lovak mellett megpillantotta Bandit, rögtön visszafordult.

— Ma nem akarom látni a lovacskákat... majd holnap.

És futva ment vissza a házba.

Az már épen nagyon ritkán esett meg, hogy Piroska beszélt volna Bandiról. És ha néha mégis említette, soha sem mondta ki a nevét, hanem csak ilyenformán szólt róla: »ő«, »az a fiu«, »az a csuf fiu.«

Persze, hogy lassanként mindenki észre vette, mennyire nem szereti Piroska a befogadott árva fiut; de az okát nem tudta senki. Utoljára is abban állapotok meg, hogy ez csak olyan oktalan makrancoskodás, a kicsike maga sem tudja, mit csinál. Ezért aztán akárhányszor megpi rongatták, amire Piroska csak annál nagyobb durczáskodással felelt. Aladár pedig hiába akarta neki megmagyarázni, hogy nincs igaza.

— Lásd, kicsikém, Bandi most már nem csuf fiu, most már csinosan van öltözve, tiszta, aztán meg illedelmes, ügyes is, dolgozik szorgalmasan, tehát nem koldusfiu. Hát mért nem szereted? Hiszen olyan jó fiu, mindent megtesz, amit kívánunk, sőt még maga is töri a fejét rajta, mivel tehetne a kedvünkre. Ha egy kicsit beszélgetnél vele, meglásd, mindjárt megszeretnéd. No, légy te is jó kis leány, szeresd a jó Bandit és légy szives hozzá.

Bandit. És
kit a többiek

elkelkerülte
ogy Aladár-
khoz, csak az
mellett meg-
visszaforodt.
ni a lovacs-

házba.

ritkán esett
na Bandiról.
te, soha sem
ak ilyenfor-
a fiu», »az a

at mindenki
ereti Piroska
az okát nem
n állapotdak
alan makran-
em tudja, mit
yszor megpi-
csak annál
lelt. Aladár
gmagyarázni,

di most már
csinosan van
delmes, ügyes
hát nem kol-
ted? Hiszen
z, amit kívá-
a fejét rajta,
Ha egy kicsit
mindjárt meg-
kis leány, sze-
es hozzá.

De Piroska erre csak az orrocskáját
fintorgatta és azt felelé:

— Kiállhatatlan csuf fiu!

Már erre aztán a szelid Aladár is
elveszté egy kicsit a türelmét és így szólt:

— Ejnye, de ostoba kis jószág lettél!
Veled igazán nem lehet okosan beszélni!
Hát maradj magadban.

És Aladár ott hagyta kedvenczét, a
ki nem akart megbékülni másik kedvenczé-
vel, Piroska pedig egészen elkeseredve néz-
zett utána, mintha várná, hogy Aladár visz-
tér. Aztán mérgesen tépegette köténykáját.

— Csuf fiu! Csak azért is csuf! Igen
is, csuf, csuf, csuf!

Bandi pedig épen ellenkezőleg a leg-
nagyobb tisztelettel és szeretettel gondolt
az őt gyűlölő kis leányra. Mikor először
egy igazán meglátta, azt hitte, valami
afféle angyalka, a melyet templomokban
látott lefestve. Piroska a mamával kocsikázott ki, fehérbe volt öltözve és mert
nagyon szeretett kocsikázni, igen jó kedve
volt. Mosolygott, nevetgélt s akárki látta
volna, bizonyosan azt mondja rá:

— Jaj de aranyos kis leányka!

Bandi meg is mondta mindjárt Ala-
dárnak, hogy Piroska kisasszony szakasz-
tott olyan, mint az angyalok az oltár-
képen.

— De mért nem jön soha a többi
ifiurakkal és kisasszonyokkal sem az istál-
lóba, sem a kertbe?

Mert Bandi, mikor ideje volt, a kert-
ben is dolgoztatott.

Aladár a viláért sem akarta elbusi-
tani a szegény fiut; nem akarta tehát meg-
mondani neki, hogy Piroska azért nem
jön velök, mert ki nem állhatja Bandit.

Mivel pedig más okot hamarjában nem
tudott kitalálni, legokosabbnak gondolta,
hogy nem szólt semmit, csak a vállát
vonogatta.

Bandi azonban nem vette oly köny-
nyen a dolgot és folyton törte a fejét,
mivel szerezhette örömet Piroska kisasz-
szonynak. És sok fejtörés után végre ki is
talált valamit.

Korán kelt Bandi mindig, de ezután
még egy órával megkurtitotta az éjszakai
nyugodalmát. Még jóformán nem is vir-
radt, már talpon volt és megindult az
erdőbe. Ott mohát szedett nagy csomók-
ban, galyakat is tördelt, aztán lement a
folyóhoz és a parton csillogó fényes kavi-
csot gyűjtött. Mindezt a kertben egy félre-
eső helyen rakta halomra s mikor már
elegett össze szedett, hozzá látott a mun-
kához. A kertnek egy árnyas, csöndes
helyén, hol a gyermekek ritkán jártak,
barlangforma kis kunyhót épített. Nem
árulta el senkinek, miben töri a fejét, még
Aladárnak sem. A kész munkával akarta
meglepni őket.

Erős ágakból fonta meg a kunyhó
falát, aztán beborította mohával, közbe
pedig tarka köveket rakott. Belől is szé-
pen földszesítette, mégkényelmes ülőhelyet
is készített. Mikor pedig az építéssel kész
volt, gyűjtött mezei virágot és kívül-belől
fölkészítette a barlangot, mely igazán esi-
nos, kedves kis buvó helyecske volt.

Egy egész hét telt bele, míg Bandi
elkészült a nagy munkával, de legalább
meg is volt elégedve magával.

— Azt hiszem, tetszeni fog Piroska
kisasszonynak. Most már legelőször Ala-
dár urfínak mutatom meg, jó lesz-e. Talán

még talál valami igazítani valót és csak azután adjuk át.

Oda vezette Aladárt, ki nem tudott betelni a dicséretével.

— Nagyon szép, nagyon jó! Soha sem láttam még ilyen kedves kis barlangot. Nem is képzeltem, hogy ilyen ügyes vagy.

De mikor megtudta, hogy Bandi ezt a meglepetést Piroskának szánta s azt szeretné, hogy a kis leány fogadja el, ő legyen itt a kis királynő, akkor Aladár kissé aggódni kezdett. Ő már ismerte jól Piroska sajtáságos szeszélyét s ép ezért kételkedett, valjon a makranczos kis leány illő köszönettel fogja-e fogadni a szép ajándékot. Megeshetik, hogy megint csak a régi módon bánik el szegény Bandival s akkor a jó fiúnak sok fáradságáért csak szomorúság lesz a jutalma.

Aladár azonban nem akarta előre elbusítani Bandit. Ki tudja, hát ha Piroskának mégis megjön már egyszer az esze? Be fogja látni, mily szép figyelem volt a szegény Banditól, hogy ilyen kedves meglepetést szerzett a számára, talán meg is köszöni, aztán megbarátkozik vele és ezen túl jó pajtások lesznek.

— Nekem most más dolgom van, szólta Bandi. Aladár urfi majd elvezeti ide a többieket és megmondja Piroska kisasszonynak, hogy ez az ő kastélya. Meglássák, milyen jó lesz benne üldögélni a forró nyári napokon. Szeretném, ha öröme telnék benne.

(Folytatása következik.)

A BETEG VICZA.

URAM, uram, doktor uram,
Az én Viczám nagy beteg.
Három napja egyre köhög,
A torka is berekedt.

*Irjon neki orvosságot,
Távolítsa el a bajt;
Ha úgy nézem mennyit szenved —
Megesik a szívem rajt!**

*»Hallom, hallom, — látom, látom —
Hm, hm — sulyos egy eset —
Ágyba fektessük azonnal
A szegény kis beteget!**

*Adjon neki herbateát,
És az orvosságból
Félóránként négy kanállal.
Két nap múlva kigyógyul.**

UGRI FERİ.

— Beszélyke. —

INDIG és mindenben roppantul sietett Feri. Így esett meg aztán rajta, hogy csupa nagy sietség miatt elkésett akkor délután is. Mikor meg haza indult, magával vitte csupa sietségből. . . .

De igaz a! Jobb lesz, ugy-e, ha mindjárt az elején kezdem és elmondom az egész históriát? Akkor pedig ott kell hozzá kezdenem, mikor Feri délután még az iskolában volt.

Alig várta, hogy vége legyen a leczkének és mindennel, amit tennie kellett, még inkább sietett, mint máskor.

— Tudod, ma délutánra meg vagyok hívva Klára néniékhez, szólt a szomszédjához. Sokan leszünk, nagyon jól fogunk mulatni. Alig várom, hogy vége legyen az iskolának. Még haza is kell mennem felöltözni, mert tánczolni is fogunk ám.

— Hát tudsz te már tánczolni?

— Mért ne tudnék? Majd nézem, hogy ugrálnak a többiek, aztán én is ugy ugrálok. Oh, nem kell nekem tánczmester, hamar végzek én mindennel.

Ezt már csakugyan elhitték neki, mert jól ismerték, hogy hamarosan neki vág mindennek, nem sokat kérdez, hanem bele fog akármibe, rohan, sokszor nem is tudja hova. Ezért neveztek is el Ugri Ferinek.

Javában magyarázta szomszédjának, mennyire sietős a dolog, hogy el ne késsék az ozsonnáról. És a nagy sietségben, hogy ezt megmagyarázza, észre sem vette, hogy a tanár már jó ideje boszusan nézi.

— Feri, mit fecsegsz? Mondd csak, mit magyaráztam most?

Már erre nem tudott felelni s a tanár szigoruan kérde:

— Tehát nem arra figyelsz, amit én beszélek? Micsoda fontos beszéded van a szomszédoddal?

— Azt beszéltem neki, hogy ozsonnára vagyok hívva és szeretném, ha már mehetnék.

A hányan ott voltak, mind nagyot nevettek, csak a tanár nem, mert az még szigoruban mondá:

— Ugy? Tehát a mulatságon jár az eszed? Attól tartok, el fogsz késni róla, ha tovább is így figyelsz. Hogy pedig el ne késsél, állj ki ide az ablakhoz és tanuld a leczkét. Egy — kettő, szaporán!

Sietségre soha sem igen kellett Ferit biztatni. Hirtelen fölkapta a könyvet és kiugrott a padból, oly hirtelen, hogy megcsuszott és végig vágódott a földön. Erre még nagyobb lett a nevetés, majdhogy minden rend föl nem bomlott, ezt pedig a tanár sehogy sem szerette. Még szigoruban mondá tehát:

— Csönd legyen! Te pedig, Feri, ha még egy helytelenséget követsz el, büntetést kapsz. Most figyelmeztetek, hogy mire vége az órának, jól tudjad a leczkét!

Feri nem lett volna Ugri Feri, ha valaminek megvárta volna az idejét. Alig futotta végig a feladott leczkét, már jelentkezett, hogy tudja. A tanár éppen egy másik fiuval volt elfoglalva s így szólt:

— Jól van, akkor visszatérhetsz a helyedre. Mindjárt meglátom, hányadán vagyunk.

Feri, amint visszakerült szomszédjához, mindjárt magyarázni kezdte megint, milyen nagyszerű lesz a mai mulatság:

— Tudod, az ozsonna nem úgy lesz ám, hogy csak az asztalnál kapunk valamit, hanem mindenféle jó sütemény, befőtt és más csemege van egy asztalon, aztán karonfogva oda kísérik a kis leányokat és kiki választ, amit akar...

— Ki fecseg már megint? szólalt meg a tanár. Ismét te, Feri? No's, lássuk csak először, hogy állunk a leczkével?

Azzal bizony Feri nagyon roszul állt. Mikor nagy sietve átvásta, úgy hitte, hogy már jól tudja; de hogy most bele kezdett, hiába akart sietni, belerekedt mindjárt a legelején. Amit nem tudott, azon szeretett volna átugrani, de most az egyszer nem lehetett.

— Hát így vagyunk? Te lásd! Itt van büntetésül ez az írásbeli feladvány, addig haza nem megy, mig ezt el nem készíted.

Feri majd holtra ijedt. Olyan rettenetes nagy feladvánnyal el nem készül estig sem! Addig a néninél mind megészik az ozsonnát, vége is lesz az egész mulatságnak!

De már ezen nem lehetett segíteni. Legokosabb, ha szaporán bele fog, most az egyszer hasznos lehet a sietség. El is készült szerencsésen vagy egy óra mulva és most már rohant hazafelé. Utközben beleütközött vagy tíz emberbe, de egyéb baja nem esett, mint hogy egy-két góromba legény oldalba ütötte, egy víz-hordó cseléd leöntötte, egy kocsi teleföcskendezte sárral. No, de végre haza is ért.

— Mama, elment már Jolánka? kérdé még az ajtóból.

— Hogy ne! Már egy órával az előtt. Hol késtél oly sokáig?

Feri barátunk úgy gondolta, hogy nincs nagy oka, sem sok ideje a dicsekvésre, azért hát bölcsen másról beszélt:

— Jaj, de nagyon elkéstem! Most sietnem kell az öltözködéssel.

Rohant a szobájába és kapkodott, szappanos kézzel a haját kente meg, a nyakkendőjét fonákul kötötte föl, a mellényét két gombbal is feljebb gombolta. Gyönyörű figura lett volna, ha a mama oda nem jön és rendbe nem szedi.

— Így ni! Most pedig siess, de ne rohanj ám. A ki vakon fut, bajba jut.

Ezt Feri már csak úgy a küszöbön hallotta s amint kilépett a házból, szaladásnak eredt, mintha a tatárok kergették volna. Hogy a szembe jövők egy párszor oldalba ütötték, azt most meg sem érezte s alig pár percz alatt eljutott a sarokra, honnan már látni lehetett a néniék házat. Éppen akkor állt meg egy kocsi a ház előtt.

— Ahá, nem csak én késtem el, talán még nem is én leszek az utolsó. Két kis leány száll ki... kik is azok? Ahá... tudom már, a kis Bella és Mariska. Utólérem őket, együtt megyünk be.

Jobb lett volna, ha kissé lába elé néz, mert nagy sietségében észre nem vette, hogy amint az utcán keresztül fut, egyenesen neki megy egy nagy víztócsának. Csak mikor már benne gázolt és csupa sár lett, akkor ijedt meg. Most már mit tegyen? Haza térjen? Az nem

lehet... inkább a néniéknél segít valahogy a bajon. Most már egy csöppet sem sietett, hogy utólérje a két leánykát, sőt azon iparkodott, hogy meg ne lássák. Szépen lassan sompolygott a házhoz, aztán a hátsó lépcsőn fel. Tudta a járását a néniéknél, az udvari szobába ment és ott kért segítséget a nénitől, meg a szobaleánytól.

Jócskán bele telt az idő, míg czipőjét, ruháját megszáritották, megtisztították. Hallotta a nagy szobából a zongorát, vidám zajt s majd megpukkadt mérgében. Végre mégis felöltözhetett újra s bement a többiekhez. Kicsike hugocskája, Jolánka csodálkozva szólott hozzá:

— Ilyen későn jössz! Már vége a táncznak, az ozsonnát is megettük. Nagyon jó volt.

Egy kis maradék mégis jutott az ozsonnából Ferinek is, de már a mulatságból nem. Most már pihentek s azzal mulattak, hogy a néni kicsike kis pólyás fiacskáját dédelgették. Feri ezt csöppet sem találta mulatságosnak! mit csináljon ő olyan kis babával? De Jolánka annál inkább szerette a kicsikét, alig tudott megválni tőle s a néni nevetve mondá:

— Szeretnéd, ha ilyen kicsi testvérkéd volna? Gondját viselnéd?

— De mennyire! Adja nekem, néni! —

— No jó, majd haza viszed, felelé a néni nevetve.

Ferit az ilyen tréfa nem mulattatta, a kis Jolánka azonban nem is tréfának vette, hanem komolynak, mert ő még csak öt-hat éves, bohó kis leányka volt. Feri otthagya őket s az ozsonna-asztalnál bön-

gészett holmi maradékot. Mikor ezzel elkészült, hirtelen gondolt valamit.

— Megyek én haza, mit töltsem itt az időt hiába? Megyek is rögtön, szaladok.

Az előszobában találta Jolánkát, ki egy nagy kosarat tartott a kezében.

— Hova sietsz, Feri? kérdé.

— Megyek haza. Nincs itt semmi játék, semmi multság. Jőjj te is.

— Nem mehetek, mamácska azt mondta, hogy majd értem küldi a szobaleányt, tehát meg kell várnom.

— Akkor hát maradj. Én sietek.

— Haza vihetnéd nekem ezt a kosarat... nem nehéz... de vigyázz...

— Add ide szaporán, inkább elviszem, csak ne tartóztass.

Nem kérdezte, mi van a nagy kosárban, hanem elkapta. Nem volt éppen olyan nagyon könnyű, de elbirta és csakhamar kint termett az utcán. Már jó darabon ment, mikor egyszerre úgy érezte, mintha valami mozogna.

— Ugyan mit varrt a nyakamba az a bolondos kis leány? Talán valami kis macskát kapott ajándékba?

Éppen föl akarta emelni a ruhát, mellyel a kosár le volt takarva, mikor valami hang szólalt meg a kosárból, még pedig keserves siró hang, valóságos gyermeksirás. Az a! Nem lehetett semmi kéttség! Kis gyermek ri a kosárban.

Feri úgy elámult és megrémült, hogy majd földre ejtette a kosarat. Eszébe jutott, mit beszélt a néni tréfából Jolánkával. Mindjárt kitalálta az egészet s rettentően megharagudott.

— Szaladok vissza... majd adok én annak az oktalan Jolánkának!

— Jól van jól! csak boszantsatok! szólt aztán Feri. Ez volt az utolsó ilyen hebehurgyaságom. Ezentul akármit teszek, meggondolom és megfontolom, nem rohannok vaktában. Azért sem leszek sokáig Ugri Feri.

Igéretét megtartotta, nem esett meg rajta többé olyan kellemetlen história és pajtásai már rég el is feledték csufnevét.

HARMONIKÁS FIU.

(Képpel a czimlapon.)

UTCZA sarkon állok,
Szépen muzsikálok,

Zengő fújtatómban sok a szép darab.

Ha kell: vigat húzok,

Ha kell: búsat fúvok,

Kettőt, hármat is: két, három percz alatt.

Kis fiuk, leányok —

Amig muzsikálok,

Daloljatok vélem, vagy táncoljatok!

De azután kérem,

Járja ki a bérem:

Kalapomba egy pár krajczárt dobjatok!

A MEGZAVART MAJÁLIS.

— Beszélyke. —

(Képekkel a 316. és 317. lapokon.)

ÁR napokkal előbb nem beszéltek a gyerekek egyébről, csak a kirándulásról. Szüleik megigérték, hogy magukkal viszik, ha addig jól viselik magukat; a ki hibát követ el, az otthon marad és busulhat, mialatt a többiek vigan mulatnak a regényes bérczvidéken.

De éppen e miatt a regényes bérczvidék miatt majdhogy mind a négy gyer-

mek otthon nem maradt. Csak az mentette meg őket, hogy szüleik nem tudták meg, milyen pörölés folyt egy ideig a testvérek közt.

— Én jobb szeretném, ha nem oda a vad sziklák közé mennék, hanem valamely kedvesebb helyre, mondá Lajos.

— Oh éppen nem, mamánk nagyon jól választotta ki a helyet, szólt Etelka. Én már sokat hallottam arról a gyönyörű vidékről; nagyszerű bérczek, szakadékok vannak ott, alattok hömpölyög a hatalmas Duna, — az nagyon szép, nagyon regényes.

— Természetesen, szólt Elemér. Többet ér az, mint az afféle unalmas erdőcske, a melyet akárhol láthatni. Hanem tudjátok, Lajos mindjárt megijed; most is bizonyosan fél, hogy lepottyan valamelyik szikláról egyenesen a Duna fenekére.

— Nem félek, tudod jól, felelé Lajos ingerülten.

— Tudom, nagyon jól tudom. Tegnap sem mertél utánam jönni a csür tetejére.

— Nem mentem, mert édes apánk megtiltotta az effélét.

— Jó kifogás, mondá Etelka. Biz az nem szép, ha valaki olyan félénk. Én is csak a bátor fiukat szeretem.

Ezen aztán elpörölgettek egy párszor mig végre beleuntak; de a mellett meg maradtak, hogy Elemér és Etelka nagyon szerették a kiránduló helyet, Lajos pedig nem szerette; pedig egyikök sem ismert Ez egyszer legokosabb volt köztök a k Rózsika, aki nem szólt sem ellene, se mellette, mert úgy gondolta, hogy a mar legjobban tudja.

Végre megjött a várva várt nap, gyönyörű idő volt s amint két kocsiban tova robogtak, elfeledtek minden pörölést, csak a kellemes majálisnak örvendeztek. Mikor pedig eljutottak a kiválasztott helyre, akkor még inkább meg voltak elégedve; még Lajos is megvallotta, hogy érdemes volt ide kirándulni. Nem afféle közönséges hegység volt ott, hanem vadregényes sziklás vidék, a hatalmas szirtek tövében pedig méltóságosan hömpölygött a nagy folyó. Beljebb voltak árnyas, erdős helyek is, de a kis társaság csak a sziklás part felé húzódott, mert onnan szebb kilátás nyílt, aztán még nemis volt tulságosan meleg, jól esett a napos helyen sütkérezni.

A jóféle hideg süttekkel, süteménnyel, itallal tele rakott kosarakat kihordták egy alkalmas helyre s miután már szél-tiben bejárták a környéket, megmászták a sziklákat, lent voltak a folyó partján, pompás étvágygyal láttak hozzá a hideg ebédhez. Nagyon mulatságosnak találták még azt is, hogy most az egyszer egy nagy lapos kő az asztal (Lásd a képet a 316. lapon.) székek pedig tetszés szerint választhatnak egy másik követ vagy a puszta földet. Nem is finnyáskodott senki, hanem vigan voltak mindnyájan, mint majálison illik.

Ebéd után Lajos és Elemér ismét kőborlásra indultak.

— Megvizsgáljuk mind a sziklákat, hátha valami érdekes fészerekre akadunk. Ilyen helyen fészkelnek a sasok, baglyok... visziünk haza kis baglyot.

— Én is veletek megyek, szolt Etelka.

— Én is megyek! szólalt meg Rózsika.

— Te nem mégy, kicsikém, mondá a mama. Itt maradsz mellettem. Ez nem olyan hely, a hol te magad járkalhatnál.

Erre nagy jóakarattal szólalt meg Etelka:

— Oh, mamácska, velem elbocsáthatod Rózsikát, vigyázok én reá. Nem megyünk ám mindenütt a fiuk után, csak a meddig kényelmesen lehet, aztán visszatérünk.

Addig kérték a mamát, míg végre beleegyezett, amit annál inkább tehetett, mert Etelka gondos leány volt és Rózsika sem volt valami pajkos gyermek. Megindultak tehát mind a négyen.

Nem maradtak azonban sokáig együtt. A fiuk nem győzték várni, míg a kicsike utánok ballag s ők gyorsan kapaszkodtak föl és le a kisebb nagyobb szirteken. Etelka és Rózsika csakhamar megszese elmaradtak.

— Az sem baj, szolt Etelka. Ugy sem birtuk volna sokáig. Most kiválasztunk magunk valami szép helyecskét és ott letelepszünk. Amott van egy nagy szirt, erről az oldalról kényelmesen följutunk és letekintünk a folyóra... ott nagyon szép lehet!

Fölkapaszkodtak és ott fent csakugyan nagyon szép helyet találtak. Még egy pár árva fácska is nőtt ott s ezek alá letelepedtek pihenni a sok járástól és kapaszkodástól. Rózsikának is nagyon tetszett ez a hely.

— Most úgy vagyunk, mint a ház tetején...

— Jól van jól! csak bosszantsatok! szólt aztán Feri. Ez volt az utolsó ilyen hebehurgyaságom. Ezentul akármit teszek, meggondolom és megfontolom, nem rohánok vaktában. Azért sem leszek sokáig Ugri Feri.

Igétét megtartotta, nem esett meg rajta többé olyan kellemetlen história és pajtásai már rég el is feledték csufnevét.

HARMONIKÁS FIÚ.

(Képpel a czimlapon.)

UTCZA sarkon állok,
Szépen muzsikálok,

Zengő fujtatómban sok a szép darab.

Ha kell: vigat húzok,

Ha kell: búsat fúvok,

Kettőt, hármat is: két, három percz alatt.

Kis fiúk, leányok —

Amig muzsikálok,

Daloljatok vélem, vagy táncoljatok!

De azután kérem,

Járja ki a bérem:

Kalapomba egy pár krajezárt dobjatok!

A MEGZAVART MAJÁLIS.

— Beszélyke. —

(Képekkel a 316. és 317. lapokon.)

AR napokkal előbb nem beszéltek a gyerekek egyébről, csak a kirándulásról. Szüleik megigérték, hogy magukkal viszik, ha addig jól viselik magukat; a ki hibát követ el, az otthon marad és busulhat, mialatt a többiek vígan mulatnak a regényes bérczvidéken.

De éppen e miatt a regényes bérczvidék miatt majdhogy mind a négy gyer-

mek otthon nem maradt. Csak az mentette meg őket, hogy szüleik nem tudták meg, milyen pörölés folyt egy ideig a testvérek közt.

— Én jobb szeretném, ha nem oda a vad sziklák közé mennék, hanem valamely kedvesebb helyre, mondá Lajos.

— Oh éppen nem, mamánk nagyon jól választotta ki a helyet, szólt Etelka. Én már sokat hallottam arról a gyönyörű vidékről; nagyszerű bérczek, szakadékok vannak ott, alattok hömpölyög a hatalmas Duna, — az nagyon szép, nagyon regényes.

— Természetesen, szólt Elemér. Többet ér az, mint az afféle unalmas erdőcske, a melyet akárhol láthatni. Hanem tudjátok, Lajos mindjárt megijed; most is bizonyosan fél, hogy lepottyan valamelyik szikláról egyenesen a Duna fenekére.

— Nem félek, tudod jól, felelé Lajos ingerülten.

— Tudom, nagyon jól tudom. Tegnap sem mertél utánam jönni a csür tetejére.

— Nem mentem, mert édes apánk megtiltotta az effélet.

— Jó kifogás, mondá Etelka. Biz az nem szép, ha valaki olyan félénk. Én is csak a bátor fiukat szeretem.

Ezen aztán elpörölgettek egy párszor, mig végre beleuntak; de a mellett megmaradtak, hogy Elemér és Etelka nagyon szerették a kiránduló helyet, Lajos pedig nem szerette; pedig egyikök sem ismerte. Ez egyszer legokosabb volt köztök a kis Rózsika, aki nem szólt sem ellene, sem mellette, mert úgy gondolta, hogy a mama legjobban tudja.

Végre megjött a várva várt nap, gyönyörű idő volt s amint két kocsiban tova robogtak, elfeledtek minden pörölést, csak a kellemes majálisnak örvendeztek. Mikor pedig eljutottak a kiválasztott helyre, akkor még inkább meg voltak elégedve; még Lajos is megvallotta, hogy érdemes volt ide kirándulni. Nem afféle közönséges hegység volt ott, hanem vadregényes sziklás vidék, a hatalmas szirtek tövében pedig méltóságosan hömpölygött a nagy folyó. Beljebb voltak árnyas, erdős helyek is, de a kis társaság csak a sziklás part felé huzódott, mert onnan szebb kilátás nyílt, aztán még nemis volt tulságosan meleg, jól esett a napos helyen sütkérezni.

A jóféle hideg süttekkel, sütemény-nyel, itallal tele rakott kosarakat kihordták egy alkalmas helyre s miután már széltüben bejárták a környéket, megmászták a sziklákat, lent voltak a folyó partján, pompás étvágygal láttak hozzá a hideg ebédhez. Nagyon mulatságosnak találták még azt is, hogy most az egyszer egy nagy lapos kő az asztal (Lásd a képet a 316. lapon.) székek pedig tetszés szerint választhatnak egy másik követ vagy a pusztára földet. Nem is finnyáskodott senki, hanem vigan voltak mindnyájan, mint majálison illik.

Ebéd után Lajos és Elemér ismét kőborlásra indultak.

— Megvizsgáljuk mind a sziklákat, hátha valami érdekes fészekre akadunk. Ilyen helyen fészkelnek a sasok, baglyok... visziünk haza kis baglyot.

— Én is veletek megyek, szölt Etelka.

— Én is megyek! szólalt meg Rózsika.

— Te nem mégy, kicsikém, mondá a mama. Itt maradsz mellettem. Ez nem olyan hely, a hol te magad járálhatnál.

Erre nagy jóakarattal szólalt meg Etelka:

— Oh, mamácska, velem elbocsáthatod Rózsikát, vigyázok én reá. Nem megyünk ám mindenütt a fiuk után, csak a meddig kényelmesen lehet, aztán visszatérünk.

Addig kérték a mamát, míg végre beleegyezett, amit annál inkább tehetett, mert Etelka gondos leány volt és Rózsika sem volt valami pajkos gyermek. Megindultak tehát mind a négyen.

Nem maradtak azonban sokáig együtt. A fiuk nem győzték várni, míg a kicsike utánok ballag s ők gyorsan kapaszkodtak föl és le a kisebb nagyobb szirteken. Etelka és Rózsika csakhamar megszöttek elmaradtak.

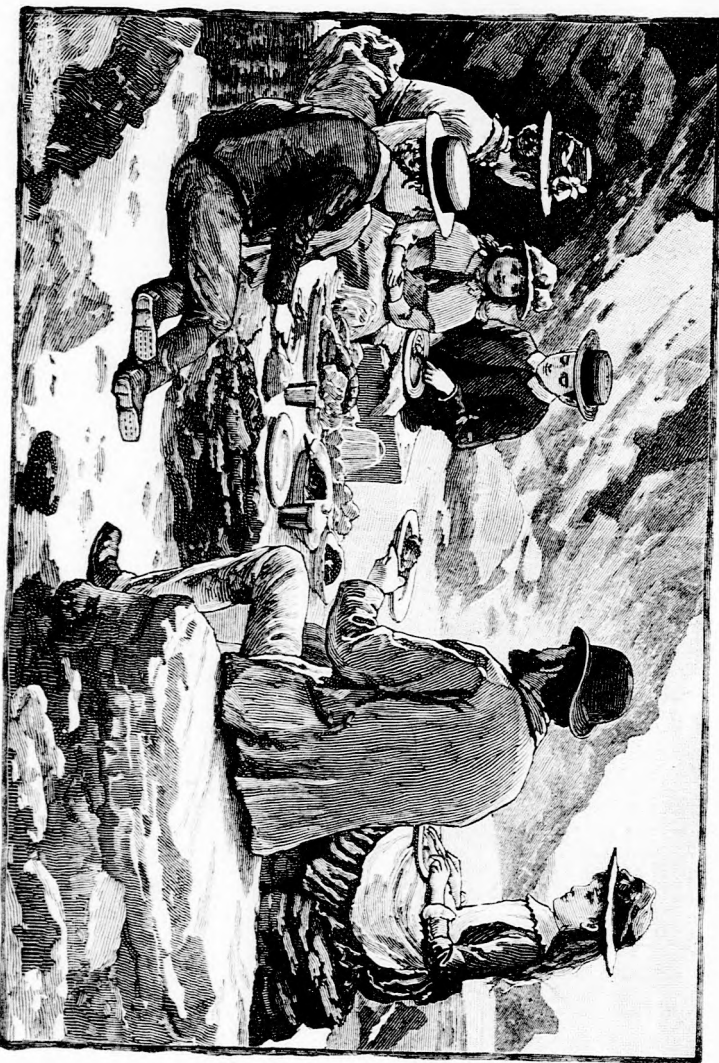
— Az sem baj, szólt Etelka. Ugy sem birtuk volna sokáig. Most kiválasztunk magunk valami szép helyecskét és ott letelepszünk. Amott van egy nagy szirt, erről az oldalról kényelmesen följutunk és letekintünk a folyóra... ott nagyon szép lehet!

Fölkapaszkodtak és ott fent csakugyan nagyon szép helyet találtak. Még egy pár árva fácska is nőtt ott s ezek alá letelepedtek pihenni a sok járástól és kapaszkodástól. Rózsikának is nagyon tetszett ez a hely.

— Most úgy vagyunk, mint a ház tetején...

— Igen, de nem szabad oda a szélire menned. Maradj szépen itt mellettem és pihenjünk.

Leültek s ugyancsak jól esett a pihenés, olyan jól, hogy Etelka el is szenderült egy kicsit. Mikor fölébredt, szinte meg-

NAGY LAPOS FŐ AZ ASZTAL. (Lásd a 315. lapot.)

ijedt, hogy talán el is aludta az időt, itt hagyták. Föl is ugrott hamarosan.

— Menjünk vissza, Rózsika. Már nem sokára indulunk haza.

De Rózsika nem felelt, még pedig igen egyszerű okból, — nem volt ott.

— Rózsika! Rózsika! Hol vagy? Jöjj elő hamar!

Hiába kiáltozott. Most már aggódni kezdett.

— Hova lehetett az a kicsike? Csak nem esett le itt a meredek oldalon!

Lehajolt, kiáltozott, hallgatózott, — mind hiába.

— Talán vissza ment mamáékhoz... bizonyosan visszament... nincs messze.

— ITT VAN, NINCS SEMMI BAJA. (Lásd a 319. lapon.)

Ezzel biztatva magát, futva ment ő is vissza, utközben egyre kiáltozva Rózsika nevét, ha talán mégis erre volna vala-

hol. Eljutott szüleihez és nagy ijedelemmel látta, hogy a kicsike nincs ott.

— Kedves mama, nincs itt Rózsika?

— Itt? Hiszen veletek ment.

— Igen... de azt hittem visszatért; eltávozott tőlem... pihentünk, s én kissé elaludtam... aztán nem találtam.

— Oh, hát így vigyáztál reá! kiáltá a mama aggódva. Ki tudja, mi történt vele?

— No, no, nem kell mindjárt nagyon megijedni, szólt az apa. Bizonyosan a fiukkal van.

Ez kissé vigasztalta mindnyájokat, de csak rövid időre. Mert épen ekkor tértek vissza a fiuk, de Rózsika nem volt velök, nem is tudtak róla semmit. Most már aztán igazán nagy aggodalom lepte meg mindnyájokat, Etelka pedig keservesen zokogott, mert érezte hibáját, ő okozta a bajt.

— Most nincs idő a sirásra, szólt az apa. Keresni kell... meg kell találni!

Megindultak több felé, kiáltozták Rózsika nevét, lenéztek minden szakadékba, de sokáig hiába. Egyszerre azonban Lajos figyelve állt meg, aztán nem szólva semmit, eliramodott.

— Hová rohan? Mit látott? kérde Etelka. Én nem látok, nem hallok semmit.

— Mi sem! mondák a többiek.

— Okvetlenül észre vett valamit, mondá az apa, de siessünk utána, mert egyenesen oda, ahhoz a mély szakadékhoz siet; még maga is bajba jut.

Csakugyan, Lajos a rendkívül mély, meredek szakadékhoz ment, kissé fürkészgetett, nézegetett, aztán — megindult lefelé.

— Lajos, mit mivelsz! Ne próbálj oda lemenni! Ha leesel, agyon zuzod magadat! kiáltá a mama.

De Lajos csak intett, hogy hagyják

rá s eltűnt. Az apa ért oda leghamarabb és borzadva nézett le a mélységbe. Lajos a meredek sziklafalon óvatosan, de ügyesen mászott lefelé. Nem volt lehetetlenség lejutni, de nagyon veszedelmes, és a ki fél vagy szédül, lebukik s menthetetlenül agyonzúzza magát. És lent a szakadék fenekén — ott ült Rózsika és sirdogált keservesen. Hogy jutott oda? Maga sem igen tudta. Magányosan bolyongva, oda ért és megindult lefelé, kicsi eszével nem is sejtve, milyen veszedelemben forog minden lépésnél; de mikor aztán lent volt, akkor látta, hogy vissza kapaszkodni nem bír. Sirt, kiabált, de onnan a mélységből ez ki nem hallatszott. Hanem Lajos, mikor az elébb erre elhaladtak, mégis hallott valamit. Akkor nem ügyelt rá, azt hitte, valami madár sipog. Most ismét hallotta egy kicsit, eszébe jutott, hogy az Rózsika lehet és sietett kiszabadítására.

Mikor mindnyájan oda értek a szakadék szélére, Lajos már utja közepén volt.

— Jaj, ha megcsuszik! kiáltá Etelka elsápadva.

— Agyonüti magát! szólt Elemér rémülten.

A szülők nem szóltak, henem Istenbe vetették bizalmukat és helyesen. Lajos szerencsésen lejutott, ölbe kapta a kis leánykát és megindult vele fölfelé. Ez még sokkal nehezebb és veszedelmesebb volt, mert most már csak félkézzel fogózhatott, aztán meg a kicsike mégis csak nehéz volt. Oda fönt Etelke és Elemér sirva fakadtak félelmökben. Az apa pedig így szólt:

— Menjünk innen... ne lásson, ne tudja, hogy nézzük, mert ez zavarná. Imádkozzunk érettök.

Hátra vonultak jó messzire, hogy még a hangjok se hasson el odáig. Aztán vártak elfojtott lélekzettel; vártak sokáig; nekik legalább úgy látszott, mintha már órák multak volna e kínos aggodalomban. Talán már le is bukott Lajos... összetörve fekszenek a mélységben...

Nem! Egyszerre csak fölbukkant a derék fiu feje s a következő pillanatban már oda hozta a kiszabadulása fölött örvendő, mosolygó kis leányt.

— Itt van, nincs semmi baja, mondá egyszerűen. (Lásd a képet a 317. lapon.)

Körülfogták, összeölelték mindkettőjüket s az apa komolyan mondá:

— Derék fiu vagy, kedves Lajosom. De mégis talán várnod kellett volna, hogy előbb tanácskozzunk, aztán indulj neki.

— Oh, kedves apa, gondoltam arra; de eszembe jutott, hogy mértföldekre van ide minden ház, a honnan segítséget hozhatnánk. Aztán, a mint lenéztem, láttam, hogy le lehet oda jutni; ha Rózsika lejutott, én is lejutok. Különben éjfélig is eltartott volna, mig kötelekkel visszatérünk s a kicsike a nagy félelemben belebetegedett volna.

— Igazad van, fiam. Bölcseséget és bátorságot tanusítottál.

— És jóvá tetted az én hibámat! mondá Etelka pironkodva.

— Engem pedig ugyancsak megszégyenítettél, szólt Elemér. Én nem merem volna megtenni. De nem is foglak többé csufolni, hogy nincs bátorságod.

Az apa kivallatta őket, mit jelent ez? Elmondták, milyen pörösködés folyt köztök.

— Lajosnak volt igaza, szólt végül az apa. Kérkedésből, pajkosságból kockáztatni életet és egészséget oktalanság; de, mikor szükséges, szembe nézni a veszéllyel és megküzdeni vele elszántan, végső erőfeszítéssel — az a valódi bátorság.

KÉPREJTVÉNY.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXX. köt. 18-dik számában közölt számrejtvény megfejtése:

999⁹/₉

Helyesen fejtették meg: Ludvig Rezső, b. Geramb Alice, Hutiray testvérek, Puskás May, Róth Rezső és Jenő, Mangin Irén, Horváth Fanni, Morvay János, Mekler Öszkár, Szemenyei testvérek, Baranyovszky Matild, Révfy Gizella, Jellinek Szerafin és Margit, Osterreicher Róbert, Kazy Pista, Schwarz Jolán, Szerényi Kornelia, Frank Malvina, Dániel Tibor, gr. Szapáry Ilona és Emike, Klinger Emilia, b. Auerhammer Vilma, Nagyperkátai zárdai növendékek, Kohn Gizella és Sarolta, Fried Janka, Doromby Gyula, Szentivány Egon, Kron Alfréd, Porgecz Jenő, Kaprinay Gizella, Dózsa Aranka, Ilonka és Ödön (Hármatok közül melyiknek a keze fáj? Csak ha mind a hárman betegek

volnátok, akkor hihetném a kifogást, hogy e miatt írta más a levelet. Ezt figyelmeztetésül mondom s máskor a kifogást nem fogom tekintetbe venni. F. b.) Sonnenberg Emma, Volhoffer Gizella, legifj. Dániel Pál, Lichtschein Lujza.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

„Nyár virágai.“ Korodhoz képest tehetségre vall a versike. De azért még nem üti meg a közlésre szükséges mértéket. — **Redlich Ella.** Azóta, ugy-é, kipótoltad a mulasztást? — **Kaprinay Gizella.** Köszönöm szíves megemlékezésedet. — **Balogh Vilma.** A nyuszika siralmas történetét kiadom. — **Vavra Rezső.** A hét sor összeolvasásából nem tűnik ki sem szó, sem név. Pedig az ily rejtvényeknek ez a feladatuk. Felépülésedet örvendő tudomásul veszem s írásod ellen semmi kifogásom. — **Iren néni.** Nagy köszönettel vettem s épp akkora örömmel közlöm. — **Legifj. Dániel Pál.** Kimagyarázó soraidat szívesen fogadtam. — **Zichermán Vilma.** Olvasd el: Matolay Zsófikának mit üzenek. — **Matolay Zsófi.** Mint (a m. számban) a Hutirai testvéreknek szóló üzenetből megérthetted: a római $C = 100$. A feladás nem betűket, de számokat követelt. Figyelmesen olvasva e rovatot, arra is rátérhettél, hogy az elhasznált levélbélyegeket szívesen fogadom. Az előadáson, sajna! nem lehetek jelen. Takaros levélkédben nagy örömem tellett. — **Frank Malvína.** A boritékon más névre czimezed leveledet, mint amelyhez a levélben fordulsz. Ti nektek boritékon és belül csak Forgó bácsi vagyok s az is akarok maradni. S már ha az édes atyád nevét és foglalkozását mutató felirású levelet küldesz: lehetne az a fölírás magyar is. Azt mondom is — mert az a külföldi kereskedő, akinek az szánya van, nem fog azon megütközni, ha a német mellett a magyar czímet is olvashatja. Legfőljebb azt fogja gondolni, hogy F. M. nem csak derék kereskedő, de jó hazafi is. — **Ságy Melanie.** Szívesen fogadlak a »Kis Lap« lobogója alá téged is. Három éves Elemér öcsikédet csókolom, amiért már ilyen zsenge korban szavalja el a »Pura álmot.« Rejtvényt küldhetsz be te is. Közlöm is, ha beválik. — **Únattyínszky Leona.** A kéziratot előbb el fogom olvasni. Ha arra való, biztos lehetsz felőle, hogy örömezt kiadom. De *egyéb tekintet a »Kis Lap« közleményeinél nem határoz.* A másikra nézve: a bélyeg lehet bármiféle. — **Szmrecsányi Géza.** A 2-dik számu meg fog jelenni. A történetirással meg ne fáradozzál. Korodtól telhetik aránylag jó, de az nem elég jog a nyilvánosságra. — **Kispál Klára.** Bizonyára merő véletlen: de szakasztott ez a rejtvény már évekkal ez előtt jelent meg a »Kis Lap«-ban. — **Auerhammer Vilma.** Szép

írással nézve csak ismételhetem azt, amit egyszer már kijelentettem. Soraid kedves tartalma is örömemre szolgál. — **Keczer Stefánia.** Már szinte bele fáradtam annak ismétlésébe: mire való az elhasznált bélyeg. Hát — értéke leszámításával — nem érdekesek-é az országok pénzjegyei, czimere, színei? A levélbélyegnek is ez a becsé van. — **Keczer Feri.** Meg fog jelenni. — **Reismann Miklós.** Sok levél vész el a postán. A lev. lapon mért nem irtad meg a megfejtést? — **Hoódy Jolán.** Amit kérdezel, már rég elmult. — **Weisz Aranka.** Ügyes előadás. De hát annak a tentába pottyant, boldogtalan légynek eszéágában sem volt megboszólni a rajta elkövetett kegyetlenséget. Mesében is meg kell azt okolni, a való életben pedig éppen nem lehet szándékoságot tudni be egy kis rovarka vergődésének. »A meglakolt Ilonka« — ez a czim inkább illenék rá, ha az egész történetke érdekesebb volna. De idővel ilyen is fog telni téled. — **Lusztig Mariska.** Olvasd el a Reismann Miklós-nak szóló üzenetet; az részben téged is illet. — **Tarnai Béla.** A te szeretett János bátyádnak át fogom adni az üzenetet. — **Mandel Sándor.** Ugy veled mint írásoddal meg vagyok elégedve. — *Több rendbeli rejtvényt, elbeszélést stb., melyet itt egyenkint elő nem sorolok, egy s más okból nem közölhetek.*

Kis Értesítő.

A gyermekek igaz barátja, *Pósa Lajos* bácsi, akinek sok szép versében gyönyörködtek már a »Kis Lap« olvasói: »Gyermekversek« czímen tiz ivre terjedő diszes kötetben adja ki újabb kötetényeit, melyek szintén mind ti nektek vannak szánya.

Nincs ez idő szerint magyar költő, aki a gyermek szívéhez, lelkehez úgy tudna szólni, mint ez a jeles író. A kinek csak módjában van, siessen megrendelni e könyvet, mert a tiszta élvezetnek gazdagon buzgó forrását fogja lelteni benne.

Az aranyozott vászon kötésű mű ára 2 frt. A pénz június elejéig *Pósa Lajos* nevében a »Szegedi Napló« szerkesztőségébe Szegedre küldendő.

Forgó bácsi.

BÜNTETÉS.

K. F., M. R., F. S. és I. T. P. levelei, rendetlen írás vagy mocskos, rojtos szélű, gyűrött papirosa miatt, nem jöhettek tekintetbe.